

γειρεύω εγώ.

-Κι' ύστερα;
-Γι' ύστερα; Πρέπει να την διώξω.
-Διώξε την. Φεύγα κι' εσύ, αν θέλεις, μαζί της. Άφησέ με δ-
μως στην ήσυχία μου. Άφησέ με να κάνω τη δουλειά μου.

Κι' ο Παύλος ξαναόκησε στα «γραπτά» κι' έκανε τόχα δι τὰ
διώξοντα.

-Μά δεν μου λές, θέλεις να φας άπόψε; τόν ρώτησε με καμία ή
γυναίκα του.

-Τι λόγια είνε αυτά! Άφησέ με ήσυχο...
-Άν θέλεις να φάμε, πρέπει να φωνιάσής!...
-Νά φωνιάσω;
-Μήπως θέλεις να πάω εγώ; Όρίστε: πάρε το καπέλλο σου και
πήγαινε μια στιγμή... Μά τι βλέπω; Κι' άλλες μελανές πάλι στο
σακάκι σου; Μά δεν προσέχεις λοιπόν; Δεν προσέχεις;... Για να δού-
με... Θα καθίσεις άραγε με μπενζίνα;... Περιμένα μια στιγμή να
φέρω τη μοτοκύκλι... Δεν έχει πια... Σώθηκε...

-Μά δεν φαντάζεσαι λοιπόν τὰ χάλια μου να γυρίζω εδώ κι' εκεί
με μια μοτοκύκλι στο ένα χέρι και στ' άλλο με το ρύτι σου και με το
βούτυρο σου; Είνε καμικό! Αυτό είνε γελοίο για μένα!...

-Πάρε τη μοτοκύκλι, όπως σου λέω, κι' άφησε τις άνοησίες!...
'Ο καθηγητής Λάστσι είνε γελοίος, που κάνει τὰ φρόνα της γυναίκας
του; Και να ήταν μόνο αυτό! Μαγειρεύει κι' ο ίδιος! Ατότος ήρθε τόν
καφέ τὸ πρωί... Και δεν είνε καθηγητής; Στο Λύκειο; Της φιλοσο-
φίας;...

Έσπρωξε τόν Παύλο έξω από τὸ γραφείο και τὸ ξαναέστει:
-Κύτταξε να είνε καλό τὸ ρύτι... Κατάλαδες;

'Ο καθηγητής Ρόσοι κατέβηκε σάν μεθυσμέ-
νος τις σκάλες και βγήκε στο δρόμο. Για μια
στιγμή μπροστά στα μάτια του πέρασε μια άγγε-
λική μορφή, με ξανθὰ μαλλιά, με γελαστά μά-
τια, με κάκισσα χείλη... Έπειτα όμως χάθηκε μέ-
σα σὲ μια θαυματή διήχη, σκοτεινὰ, βαρειά, μονό-
τονη σάν τὴ ζωή του... 'Η καρδιά του, που είχε
ξσηλιώσει εδὼ και λίγη ώρα από τὴν εὐτυχία, πο-
νούσε τώρα σάν να είχε ματώσει.

Είχαν περάσει πια για πάντα κι' ἡ τρέλλες
και τὰ φυλιὰ κι' οί εὐτυχισμένοι έρωτες!... Βρι-
σάριστε τώρα σὲ μια μαρτυρική κόλαση δίχως να
έχη τὴν ελπίδα δι τὰ κατώτερα να ξεφυγή από
έκει μέσα καμιά ἡμέρα...

Καθὼς λοιπὸν προχωρούσε, άκουσε να τόν φω-
νάζουν από τὸ παράθυρο:

-Ψιτ... ψιτ... Μή ξεχάσεις τὴν μπενζίνα. Κα-
τάλαβες;...

'Ηταν ἡ γυναίκα του. 'Ο καθηγητής Ρόσοι
σκούπισε κρυφὰ ἕνα δάκρυ και χάθηκε στο βάθος
της δεινροστοχίας.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΚΣΤΑΣΗ

(Τῆς κοίμησης ντὲ Νοάιγ)

'Ο οὐρανός, μίαν άπειρή γιορτή που σὲ ξεπνύει
Στοὺ ἡλιὸ τ' ἀγτιδοβόλημα τὴν κεφαλή ἔχω δώσει,
κι' εἴμαι μέσ' στο γαλάζιο του, φίλι πὸν λαχανιάζει,
και πῖνω και ρουφῶ, ρουφῶ, και τρέμω μὴν τελειώσει
ὁ αἰθέρας τῆς ζωῆς αὐτός, που στὴν καρδιά μου μπαίνει,
γιατί ἡ χαρὰ μου εἶν' ἀπλήρη και τῆς 'Υξόλλης νοιώθω
τόν τροχὸ, που ἀπ' άνακωνή κι' ἔρωτα μεθυσμένη,
καίωσε τόν καλόνε τῆς μέσ' στη νυχτιά, με πόθο !
(Άνέξδοτο)

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ JEAN MOREAS)

Καιτὲ, τοῦ αἰθέρα σύντροφε, που πᾶς στὰ ἴψη δανά,
κάπως σὸ μούζω εγώ,
Βαστὰ ἡ ζωὴ σου μὴ στιγμή, σβήνει ἡ δική μου πια,
μὰ βγαίνωμ' ἀπ' τὴ φωτιά κι' οί δυό,
Λὼ κάτω ὁ κόσμος γιὰ νὰ ζῆ, τὰ γόνάτα του ἄς λιώνει,
στάζει γιὰ νὰ μολάνη,
'Εμεῖς πια ξεγυμναστοί, χωρὶς ποτὲ νὰ κατεβούμε,
ἄς ἔξαφανιστοῦμε !

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ JEAN MOREAS)

Λοιπόν, θ' ἀνθίστε, πρόσχαροι ἀνθρώποι, ξανά!
Νά! κλωνογέρουν τοξοτά, και με τὸ φρούμιάν των,
τὰ δέντρα, φύλαξε πιστοὶ τὸν θλιβερόν μνημίαν τον,
πέρα τὰ κοιμητήρια γυμίζον, τὰ παλιὰ,
Αἰντο! προαινοῦστε τὰ δυνατὰ κληρά σας!
τότε που θάβη ἡ μοσητ' κι' ἄγρια νοτιά μ' ὀρητ',
θὰ πάρη τὸ χωράρι τῆς ἀπ' τὰ νεροφωλιά σας,
γιὰ νὰ μετῶση πιόμορφη και κείνη νὰ γενῆ.

ΛΟΓΙΕΡΩΣΗ

(Τοῦ HENRIE DE REGNIER)

Γιὰ νὰν' ἡ αἰγούλα πάντοτε σὶς σκέψες μου, γλυ-
(κειά,
ἡ γιοτή μου ἀκολούθησε στοὺς δρόμους τῆς, ἔσεναν
και κράτησε ἀπ' τὰ προιά κείνα τὰ περασμένα,
μόνο τὸ χαμογέλο σου στὰ ρόδα τ' αἰγινα.
Γιὰ νὰν' ἡ ὦρα πάντοτε δική μας κι' ἡ στιγμή,
σὲ μὴ κλεινύθωσαν ὄλες μας τις μέρες ἔχω βάνει
ἔτσι ἡ καρδιά μας και τὸν δυό, ποτὲ δὲ θὰ ξεχάνη,
τοῦ ἔρωτά μας τὴ χρυσὴν ἀμύσησση, που ροεῖ,
Γιὰ νὰν' τὰ βράδια πάντοτε γιὰ μᾶς γλυκά, δροσάτα,
στο δάσος, σὰ σκοτεινιάζε, βιάδιζε στο κλεινὸ σου
ἔτσι τὸ ρόδο που άνοιξε ἀπ' τὸ χαμογέλο σου,
άκόμα τὸ μωρίζουμε, κι' ἄς διάβησαν τὰ νειάτα!
(Άνέκδοτες μεταφράσεις τοῦ κ. Γ.ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ

(Άπ' τὴν 'Ινδική «Πουράνα»)

Όσο σ' ἀχάριστο ἀνθρώπων εὐεργεσία κι' ἄν κινήσῃ
τόν κόπο και τὰ λόγια σου άδίκως μόνο χάνει.
Ποτὲ δὲν ἔξρει αὐτός τὸ τί σημαίνει εὐγνωμοσύνη.
Μοιάζει καθὼς τὴν ἔρημο που τὴ δροσοῦλα πίνει
και σάν χορτάση τὸ νεφὸ με χείλη διπρασμένα,
ἀφίνει τὰ χορτάρια τῆς νὰ πέσουν μαραμένα.
Ξερή, στεγνὴ εἶν' ἡ ἔρημος, μὰ πὸ στεγνὴ, στ' ἀλήθεια,
εἶνε τ' ἀχάριστον ἡ καρδιά σὲ μαραμένα στήθη.

ΛΟΓΙΑ

(Τοῦ ΣΑΛΛΗ)

Μὴν καρτερὰς τριαντάφυλλα νὰ βγοῦν στο σάσιο τὸ νεφὸ
και μὴ σκοπάζῃς τοὺς πόρους σου και χάνεις κίττο και καιρό,
'Ετσι μὴν δείχνεις στόν καιὸ σημάδια καλωσύνης
γιατί τὴν κλέβεις τοῦ καιοῦ και τοῦ καιοῦ τὴν δίνεις,
'Ο ένας άργά και δύσκολα τὸ βίος τὸ μαζεύει
κι' ὁ άλλος γοργὰ κι' άκούραστα τὸ παίρνει και ἔσδεύει.

Άν θὲς γιὰ νάχης πάντοτε δική σου τὴν καρδιά
(σου,
σφάλμα γερά τὰ μάτια σου και σβύσε τὴ ματιά σου,
Τὰ πλούτη πρέπει τῆς ζωῆς νὰν' οί ἀδίκιοι σπά-
(σου
κι' ὄχι ἡ ζωὴ, σκάλα δετὴ, τὰ πλούτη τῆς νῦ
(θάβη.

(Μετὰφρ. MIX. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΒΑΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Δὲν ὑπάρχει πια άνάγκη από λογομαχίες και άτελειώτες συζητή-
σεις, γιὰ ν' ἀποδειχθῆ πόσο βαρὺ εἶναι ἡ γνώμη ενός ἀνθρώπου. Τὸ
πρόβλημα αὐτὸ τὸ ἔλυσε ὁ Ἴταλὸς καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας Μόσοι
με μὴ πρωτότυπη ζυγαριὰ δικῆς του ἐφευρέσεως, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ
ζυγίσῃ τις σκέψεις τῶν ἀνθρώπων.

Στόν ἕνα δίσκο τῆς ζυγαριᾶς αὐτῆς άκουμπάει τὸ κεφάλι του ὁ
ἰπὸ νοομετρικῆν ἔξέτασιν ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος, φυσικά, πρέπει νάνα
ξασπασμένος και τελειῶς άάνητος. Κατάπαν τοῦ ὑποβάλλον διάφορα
ἐρωτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ σκεφθῆ, ἡ προβλήματα, τὰ ὁ-
ποία πρέπει νὰ λύσῃ διαγονικῶς. Δεδομένου λοιπὸν δι κάθε διανοη-
τικὴ ἐργασία προκαλεῖ συσφύρισην αἱματος στόν ἐγκέφαλο, παρατη-
ρεῖται δι, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐντατικῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφά-
λου, κατεβαίνει ὁ δίσκος, ἐπάνω στόν ὁποῖον στηρίζεται τὸ κεφάλι. Ἐ-
τσι σταθμίζεται ἡ βαρὺτης τῆς σκέψεως κάθε ἀνθρώπου.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΔΕ ΚΟΚ

-Ἡ ὑπερηφάνεια ὀχνει μεγάλη οκιά στὰ προτεσημάτ' μας. Τὰ
κρύβει, ἀντὶ να τὰ ἀποκαλύπτῃ.

-Ἡ τρυφερὴ καρδιά τῶν ἔσοικε ἔτων αισθάνεται πάντοτε άνικα-
νοποίητη τὴν άνάγκη τοῦ ἔρωτος. Και μέσα στο στρόβιλο τῆς ἡδονῆς
άκόμα αισθάνεται ἕνα κενόν, μὰ πᾶσι μυστικῆ, τῆς ὁποιᾶς τὸ αἶτιο
εἶνε ἀνεξήγητο.

-Όνειρα γλυκά τῶν ἔρωτων!... Άφάνετε στὴν ψυχὴ μας μὴ
γλυκα πρῶτογεννήσει. Κι' ἐνὸ τὰ ἄλλα κἀθὴ μας
συνταράσσον τις αισθησεις μας και καταβάλλον
τὴ δεινιά μας, ἔσειε, ὃ ἔρωτικά όνειρα, ἀπεναν-
τίας, μᾶς άνακουφίσετε και μᾶς ξεκουράσετε από
τοὺς μάχους τῆς ζωῆς.

-Όταν ὁ ἔρωτης πληροφορηθῆ δι ἀνταγα-
πάτα, δὲν σκέπτεται πᾶρᾰ μόνᾰρα τόν ἑαυτόν
του.

